

Milana Milošević Minja

ZOV JADRANA

SADRŽAJ

Deo I – Buđenje	11
Proleće	13
San o Jadranu	13
Počinjanje	23
Šetnja	27
U vinu je istina	30
Norveška	44
Paprikaš	44
Trčanje po snegu	55
Dagnje	63
Uživanje u pivu	70
Vodopad Prskalo	79
Dogovor	79
Pasuljarske livade	90
Trovanje	99
Beogradski maraton	103
Madrid	109
Plan	109
Čurosi sa čokoladom	114
Toledo	116
Trčanje kroz ruže	123
Realnost	135
Sa kim na more?	135
Proslava godišnjice	142
Maštanje i odupiranje	151

Izdaja	155
Pakovanje	163
DEO II – Crna Gora	173
Herceg Novi	175
Prvi susret sa morem	175
Doručak u <i>Bistrou Beograd</i>	179
Plaža Savina	184
Kotor	195
Luštica	203
Trčanje na moru	203
Rt Veslo	209
Nevjesta Jadrana	221
Šećeru	226
Koncert	226
Sudbina je tako htela	231
Trežnjenje	237
Šetnja	243
Rose	252
Bonus	252
Rose prvi put	254
Još samo jedan dan	265
Muškarčine	271
Deo III – Postajanje	289
Svakodnevica	291
Povratak	291
Život od sećanja	306
Ko te jebe?	321

Crna Gora – drugi put	328
Tjentište – Herceg Novi	328
Kiša	338
Bane i prijatelji	346
Nada	355
Ništa se nije promenilo	361
Zaleđeni hleb	361
U redu je	368
Šta je tebi najvažnije?	372
Polu godine kasnije	387
Zadrži svoj osećaj	387
Izađi, mlada	397
Greška	404
Arza	418
Posle oluje	426

Mojim ljudima

Deo I – Buđenje

Proleće

San o Jadranu

Jutro. Sveže je, jasno, letnje, sa najavom vrelog dana. Stojim na dasci koja je postavljena preko šljunkovite plaže. Voda je kao ogledalo. Čuje se tišina. Spuštam dlan na stenu ispred sebe – vlažna je. Lagano i pažljivo zakoračim u taj mir. Voda je prijatno hladna. Svežina mi opkoljava listove... Postajem deo tog spokoja. Osećam kolena u vodi. Još jedan korak. Sada osetim liniju vode na butinama. Stojim i dišem. Prepuštam se tom osećaju. Savijam kolena lagano, puštajući obruč vode da mi klizi uz butine. More mi obuhvata stomak. Opružam se na površinu, što laganije mogu. Od ovog mokrog dodira ježi mi se koža... Bradavice... Lakša sam tako na vodi. Zaranjam. Osećam stotinu iglica na temenu kako se cela podvlačim pod površinu vode. Vidim mutno plavetnilo koje se prelama na suncu. Izranjam lagano. Jedini zvuk prave moje ruke dok razmičem vodu.

„Tana-na-naaa. Tana-na-naaaaa“ – čuje se muzika. Pružam ruku i ne gledajući prevlačim prst preko ekrana telefona.

Koji je danas dan?

Trubljenje ispod prozora.

Opet je neko nekoga zagradio. Utorak. Treba da idem u kancelariju.

Ostajem da ležim na stomaku, lica zagnjurenog u jastuk. Duša mi i dalje spava. Vraćam se svesno u san, u sliku mirnog Jadrana kao ogledala. I dalje osećam vodu... Mir...

Nedostaje mi... Treba da spakuješ miša! Ne smeš da zaboraviš da poneseš kikiriki za ovsenu kašu. I obavezno spakuj gaće i čarape za posle treninga.

Sedam na krevet. Manta mi se u glavi.

Još mi se spava... Šta danas da obučem?

Otvaram vrata plakara koji je odmah do kreveta. Zurim u stvari koje vise sa vešalica.

Miš, kikiriki, gaće i čarape. Treba da izaberemo restoran za proslavu godišnjice. Al' to ne sada, za dve nedelje piši mejl. Čekaj, šta ćeš danas da obučeš?

Dišem plitko. U stomaku mi kolaju neki leptirići i blagi grč.

Kad bih mogla da prestanem da mislim... Bar nakratko... Toliko stvari...

Zatvaram plakar, iako nisam izabrala šta ću da obučem. Tabanam dugačkim hodnikom do kuhinje. Stavljam džezvu pod česmu. Punim je otprilike.

Herceg Novi...

Toplota sunca i vazduha... Plavetnilo. Osetim da se jedan deo mojih grudi otkida i ostaje da zjapi, prazan – poznat osećaj fizičkog nedostajanja.

Hmmm, možda da ove godine odem za Crnu Goru? Kada sam poslednji put bila tamo? Nemaš s kim...

Kroz misli mi je proletelo sećanje na bivšeg dečka i prošlu godinu. Kavez se zatvara oko mojih grudi. Urušavaju se u tu prazninu u srcu.

Šutnuo me je kao kuće. Rešio da bude idealan otac... Još je mene okrivio za sve, a nije bio tu za mene – nijednom! „Možeš ti to! Verujem u tebe!“ Džukela! Zašto se za mene kače samo ti razvedeni sa decom?! I sad si opet sama...

Iz grudi se podigao nalet suza i zaglavio u grlu.

Stani! Dosta s tim! Dobro je što je otišao! Nije ti trebao takav tip. Bilo je šta je bilo, sve u svoje vreme, treba ti vere da ćeš i ti pronaći svoju ljubav.

Zjapeća praznina govori da se to neće desiti. Shvatam da zurim u džezvu koja ključa – polovina vode je već isparila. „E, jebi ga, Zorana!“ – psujem naglas, sama sa sobom.

Dodaću hladnu vodu! Valjda neće biti previše bljutava! Dohvatim sa frižidera metalnu kutiju C kafe i iz nje prebacujem dve gomilice na dugačkoj kašičici u džezvu.

Nemoj da zaboraviš kikiriki!

Vraćam džezvu nazad. Posmatram kako kafa peni i uzdiže se.

Šta da obučem danas, imam trening popodne?

Presipam kafu u šolju. Uzdišem. I dalje mi je teško na grudima. Zuji mi u glavi.

Možda ne bi bilo loše da se malo bolje organizuješ, da vidiš šta sve imaš da radiš!

Preseče me miris nalik na kiseli kupus. Mrštim se.

Trebalo bi da spakuješ ove sudove u mašinu.

Šolja od kafe, dopola potopljena u plastičnoj posudi za zamrzivač, tanjir, dve viljuške, tri noža i niz kašičica gledale su me iz sudopere.

Pusti sad to, mogu da sačekaju da popiješ tu kafu na miru. Nosim šolju sa kafom, pazeći da ne prospem. Uzimam dnevnik i hemijsku kojom sam pisala u dnevnik.

Miš, nemoj da zaboraviš miša! To ću posle...

Izlazim na terasu. Spustim šolju na stočić. Uvalim se u veliku pletenu fotelju, podižući noge u turski sed. Ispred mene je plavo nebo.

Već je proleće...

Otvaram dnevnik:

TO DO:

- Norveška – Putovanje kod brata
- Polumaraton
- Madrid

Hmm, da li imam još nešto? A, da, treba da idem na svadbu! Gde su sada sve te misli šta sve treba da uradim sad kad sam uzela da popišem? 'Ajde, seti se šta još imaš!

- Program za organizaciju vremena
- Nedeljno pisamce

Koliko je sati? Treba da se spremiš za kancelariju.

Pišem:

Ne osećam elan i entuzijazam u onome što radim. Kao da sve pretvorim u obavezu. Ništa nema smisla. Ja nemam smisla. Program koji pišem – da li to ikome stvarno treba?

Šta da spakujem za put u Norvešku? Realno, stvari možeš oprati i tamo. Ali to je ipak osam dana – a hladno je, nije

*baš jednostavno. Trebaće ti aktivni veš za trčanje, sigurno!
Ček da proverim vremensku prognozu.*

Uzimam telefon. Otvaram Instagram.

Hmm, da vidim ko je lajkovao objavu za pisamce...

Mahinalno, otvaram Garmin aplikaciju, na kojoj pratim statistiku trčanja, kao i ko je šta od mojih iz trkačkog kluba istrčao.

E da, kako su ljudi odradili jučerašnji trening... Krenula si da vidiš vremensku prognozu!

Otvaram vremensku prognozu.

Sneg! A ovde u Beogradu proleće. Pusti sada to, nemoj da zaboraviš kikiriki!

Sklapam dnevnik.

Kako da zaustavim misli? Hej! Dobro je što ima toliko stvari da se događa! Zamisli, ponovo trčiš polumaraton!

Gledam kroz terasu u čisto plavo nebo.

Fokusiraj se na dah... Udah... Izdah... Mogla bi da obučeš crne helanke i narandžastu majicu.

Odustajem. Ispijam još jedan gutljaj kafe i ustajem iz fotelje.

Da li ću ikada prestati da razmišljam bar nakratko! Zašto to radim? Znaš ti zašto... Zato što se naslađuješ time kada sve uradiš kako treba! To je tvoj stari mod funkcionisanja pre nego što si sve stopirala zbog doktorskih studija. Da... Jeste... Satisfakcija dobro urađenog zadatka.

Osećam dobro poznati bol u levom ramenu i vratu.

Da li će ikada prestati? Možda kada prestaneš da sediš po ceo dan?

Prolazim po kući, skupljajući stvari za posao kako na šta naiđem – doručak, opremu za trening, pa miš i tastaturu, pa odlučujem šta da obučem.

I ti nekome da pričaš o organizaciji vremena, sama sa sobom si kao muva bez glave!

Konačno, uzimam ranac sa laptopom sa cipelarnika u hodniku i prebacujem ga preko desnog ramena. Izvlačim ključ iz brave i u istom potezu ga ubacujem sa spoljašnje strane vrata. Njihov mehanizam cakće, upotpunjen zveckanjem ostale šake ključeva i priveska spomenika Pobednika. Kupila sam ga pre osam godina sebi i jednom prijatelju iz Crne Gore.

Bože, kakva sam osoba tada bila... Imala sam sve – na papiru. A osećala se tako prazno... Zamisli da si iz takve energije imala decu! Na šta bi ti život ličio, a i njima!

Ispred ulaza me dočekuje nežno prolećno sunce. Grli me gusti miris jorgovana.

Kako bi bilo lepo da prošetam po ovom suncu i mirisu... Sada do posla nemaš kad, a posle imaš trening!

Punim pluća tim ljubičastim vazduhom. Čini mi se kao da su to jedini trenuci kada moj um prestaje da misli bar nakratko.

Život počinje da liči na normalan, bez hirurških maski i dezinfekcije ruku svakih pet sekundi. Ponovo imam normalan posao, idem u kancelariju, imam rutinu... Proleće je...

~

Sedimo na dnevnom sastanku, za velikim sivim stolom.

Uh, šta sam ono beše juče radila...? A da, ispravljala sam onaj test i proveravala redom svoj deo.

„I onda sam mu ja pomerio auto i vratio ključ nazad za sto“ – priča šef neku svoju priču iz firme od pre par godina, kada su bili u drugoj zgradi.

Kako mi nedostaje moj stari šef... Hajde, biće bolje, kad se završi ovaj kvartal, radićeš zanimljivije stvari na integracijama. Možda čak budeš to i vodila...